

Phần 5

Chương 17

Chúng Lí Tâm Tha Thiên Bách Độ

Việc lạ năm năm có, năm nay đặc biệt nhiều.

Đợi khi Hoa Diễm Cốt nói rõ thân phận đồng thời nguyện ý họa bì tương báo ơn cứu mạng, Yên Chi chỉ thở dài một tiếng, vuốt ve gương mặt xấu xí của mình.

“Nô gia dựa vào gương mặt này để kiếm ăn a...” Yên Chi ai oán.

Nhìn nàng ta một lúc lâu, Hoa Diễm Cốt mới định thần, nàng tự nhủ với bản thân, vừa nãy nhất định là do lốc bụi bay quá lớn khiến nàng nghe nhầm...

Khi cả hai về trong thành, nàng mới phát hiện thì ra Yên Chi không phải nói đùa.

Chợ đêm không vì sự biến mất thoáng chốc của Yên Chi và Hoa Diễm Cốt mà tan đi, tiếng người mua kẻ bán vẫn rộn rã, đêm sáng như ban ngày.

“Đi lâu như vậy rồi muội muội có đói không?” Yên Chi dừng bước chân, cười như không cười nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt.

Từ khi nhìn thấy hơi khói ngùn ngụt và mùi thơm phảng phất của bánh quế hoa bay ra từ trong chiếc lồng hấp, đôi mắt Hoa Diễm Cốt đã không rời đi được, nàng đang do dự nên cố nhịn hay là mượn Yên Chi vài quan tiền để mua một chút thì Yên Chi đã uốn chiếc eo tựa như rắn nước đến bên cạnh tiểu bản, sau đó nhìn chăm chăm bánh quế hoa...

Nàng ta cứ nhìn cứ nhìn, dòng người trước quầy nhỏ biến mất.

Nàng ta cứ nhìn cứ nhìn, chu vi mười dặm dừng nói nam nhân, ngay cả một con chó đực cũng đi sang đường khác.

Nàng ta cứ nhìn cứ nhìn, tiểu bản ấy dờ khóc hát chiếc khăn lông lên vai, vừa chạy vừa gào: “Lão tử không làm nữa!”

“Người muốn gì! Người muốn gì!” Mẫu thân của tiểu bản vội vàng chạy đến bảo vệ con trai, cây chày cán bột khua múa hổ hổ sinh uy, bộ dạng sợ rằng Yên Chi sẽ cướp con trai bà ta về yêu động.

“Nô gia lấy bánh quế hoa, hay là tiểu lang quân nhà ngươi tốt hơn nhỉ?” Yên Chi dần dần ngẩng đầu nhìn bà ta, mỉm cười, phút chốc sơn hà biến sắc, bách quỷ gào khóc, nhật dạ đảo lộn, đủ khiến người chết sống lại, người sống chết đi...

Sau đó, nàng ta cầm đầy một khăn tay bánh quế hoa đến trước mặt Hoa Diễm Cốt.

“Sao?” Yên Chi nhét bánh quế hoa vào tay Hoa Diễm Cốt, sau đó lộ vẻ mặt buồn rầu, vuốt ve gương mặt thâm thở dài, “Sinh ra với gương mặt này, quả nhiên ông trời ban cơm ăn a.”

Đây xem như, trời không tuyệt đường người hay là mọi vật đều có mặt trái của nó? Hoa Diễm Cốt chần động nhìn đối phương, nàng vừa định nói gì, thì bị một bàn tay từ phía sau kéo lại.

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Kinh Ảnh thở hỏn hển đứng trước mặt nàng, một tay giữ chặt vai nàng, hai mắt lẳng lẳng nhìn nàng một lúc lâu, hần trầm khàn nói: “Cuối cùng cũng tìm được.”

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ, canh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ, tiêu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đặng hoả lan san xứ.⁽¹⁾

Trong lòng bỗng thoáng qua bài thơ này, mặt Hoa Diễm Cốt lập tức nóng rực, nàng vội cúi đầu, đưa bánh quế hoa trong khăn tay đến trước mắt hần, nhỏ tiếng hỏi: “Muốn ăn không?”

Kinh Ảnh liếc nhìn bánh quế hoa, rồi lại liếc nhìn tiệm bánh ngọt sau lưng Hoa Diễm Cốt, thái độ trở nên nghiêm nghị.

“Hôm nay ta sẽ đi học cách làm bánh quế hoa.” Ánh mắt đầy địch ý quét qua tiểu bản, sau đó chăm chú nhìn Hoa Diễm Cốt, “Diễm Cốt đừng bị hần ta dụ dỗ đi.”

“...” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật, nhìn nàng... rất giống tên ham ăn đến thế sao?

Yên Chi đứng cạnh, nhìn Hoa Diễm Cốt rồi lại nhìn Kinh Ảnh, trên gương mặt hiện lên nụ cười ám muội, nàng ta dùng khuỷu tay khẽ đụng nhẹ vai nàng, nhỏ tiếng nói: “Nếu như đã có người đến đón muội, vậy thì nô gia không quấy rầy thời gian của hai người nữa, ai! Khuyến quân mạc tích kim lữ y, khuyến quân tích thủ thiếu niên thời, hoa khai kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi⁽²⁾...”

Kinh Ảnh nhìn theo bóng lưng xa dần của Yên Chi, vẻ mặt nghi hoặc nhìn sang Hoa Diễm Cốt, “Nàng ta nói gì vậy?”

“Không có gì...” Hoa Diễm Cốt bắt đầu thâm mừng bởi mỡ nhân xuất thân võ phu không thông văn từ.

“Nhưng ta cảm thấy có ý vị thâm sâu trong câu chữ...” Kinh Ảnh một tay chống cằm, nghiêm mặt trầm tư, “Hoa khai kham chiết trực tu chiết... hoa này là ám chỉ Diễm Cốt sao?”

“Không, không phải ta.” Hoa Diễm Cốt ngó đông ngó tây, có ý chuyển chủ đề.

“Diễm Cốt.” Kinh Ảnh bước đến cạnh nàng, hỏi: “Diễm Cốt hy vọng... ta làm sao chiết Diễm Cốt?”

Lòng Hoa Diễm Cốt khẽ thót.

“Ta có chút đói bụng, hoành thánh phía trước nhìn có vẻ không tệ, đến đó ăn một chén nào.” Chỉ mong chuyển chủ đề không mong biện pháp cao minh, trong lúc hết cách, Hoa Diễm Cốt chỉ đành vờ như người ham ăn, sau đó nhanh chóng đi về phía trước.

Kết quả, một bàn tay lớn ấm áp từ phía sau đưa đến, nắm chặt lấy tay nàng.

“... Người làm gì vậy?” Hoa Diễm Cốt đôi lưng nhỏ tiếng quát Kinh Ảnh, “Buông tay.”

“Không buông.” Kinh Ảnh cố chấp nói.

“Giữa thanh thiên bạch nhật...” Hoa Diễm Cốt nghiến răng.

“Bây giờ là ban đêm.” Kinh Ảnh điềm lặng đáp.

“Quan trọng là bên cạnh nhiều người làm chứng!” Hoa Diễm Cốt then quá hóa giận.

“...” Kinh Ảnh suy nghĩ hồi lâu, mặt không biểu cảm nói, “Họ không nhìn thấy ta.”

“Nè nè, người đừng có lừa người lừa mình a.” Hoa Diễm Cốt dờ khóc dờ cười, ra sức rút lại tay, nhưng cuối cùng cũng không thể rút ra được, chỉ có thể ảo não làu bàu, “Nam nữ thọ thọ bất thân, người có buông tay hay không!”

“Ta không thể buông.” Giọng Kinh Ảnh trở nên rất nghiêm túc, ngay cả bàn tay nắm lấy tay nàng cũng càng siết chặt hơn, “Ta sợ nếu ta buông tay... lạc mất Diễm Cốt nữa.”

Tim Hoa Diễm Cốt lại lờ nhịp, lần lờ nhịp này cứ nhiên không tài nào dừng được.

Muốn mở lời nhưng then thùng, muốn quay đầu lại nhưng lại sợ sẽ nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của mình, nàng chỉ còn cách mặc cho hắn nắm lấy tay mình, kẻ trước người sau cùng đi.

Dòng người tấp nập khôn ngớt, tựa như từng cơn từng cơn sóng to ập đến, nhưng không thể nào chia cắt được bàn tay lớn nhỏ nắm lấy nhau kia...

Cùng lúc ấy, trong Vạn Hoa lâu, Yên Chi xòe tay đón lấy chén cơm trong tay ma ma, đó là vài món trong các đĩa thức ăn thừa của khách, bắt đầu nuốt lấy nuốt để.

“Yên Chi a, người ăn nhanh lên.” Ma ma đứng đưa chiếc quạt nhỏ, đứng bên cạnh nàng ta, lầu bầu nói, “Ăn xong rồi thì nhanh chóng đến trước cửa Thúy Hồng viện lượn lờ, dọa khách của họ chạy hết, hứ! Ta xem sau này còn có ai dám mở thanh lâu đối diện thanh lâu của lão nương không!”

Yên Chi gật gật đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

Đây chính là công việc của nàng ta, mỗi tối ăn mặc sặc sỡ, sau đó đến trước cửa thanh lâu địch thủ náo loạn làm ăn của đối phương. Có lúc nàng ta bị đánh rất thảm, nhưng nàng ta không quan tâm, chỉ cần có thể nhận được vài quan tiền từ tay ma ma, nàng ta đã cảm thấy xứng đáng.

Nàng ta sinh ra ở thanh lâu, lớn lên ở thanh lâu, là những nữ tử phong trần này người một chén canh gạo, ta một chút điểm tâm nuôi nàng ta lớn khôn, cho nên những lão cô nương trong Vạn Hoa lâu này ai ai cũng là mẫu thân của nàng ta. Sau này các mẫu thân có người tự chuộc thân, có người bị thương nhân mua về làm tiểu thiếp, có người vẫn sống trong viện lạc qua những ngày tháng thanh lạnh, chỉ có thể dựa vào việc dạy dỗ các tiểu cô nương mới mua cầm ca nhảy múa kiếm chút tiền mà sống. Bất luận là đi hay ở lại, họ đều kéo nàng ta lại nói với nàng ta cùng một câu nói.

“Nam nhân trên thế gian này không có ai là người tốt.” Họ nói, “Cho nên Yên Chi, con phải trở nên rất có tiền. Đợi khi con có tiền rồi, con sẽ phát hiện, thì ra tiền có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời, bao gồm cả nam nhân.”

Những lời này, Yên Chi đều tin, cho nên nàng ta luôn nghĩ cách kiếm tiền... sau đó nuôi tiểu bạch kiếm⁽³⁾.

Nam hoan nữ ái là thiên địa cương thường, hơn nữa nam nhân có tiền không những nuôi tiểu thiếp còn nuôi nam kỹ, so với việc nàng ta chỉ nuôi tiểu bạch kiếm thì không có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng mà tất cả đều hết như lời các mẫu thân, trước sau Yên Chi có ba tương hảo, nàng ta đối xử với mỗi người đều nhỏ nhẹ dịu dàng, đối thì nấu cơm, lạnh thì thêm áo, quan tâm hết mực, kết quả mỗi tên nam nhân đều chỉ muốn từ trên người nàng ta lấy được một số tiền sau đó quay lưng đi tìm tiểu nương trẻ tuổi xinh đẹp.

Yên Chi nuôi tiểu bạch kiếm là định nuôi cả đời, hai người cùng chung sống sau đó cùng chết đi, nàng ta không định nuôi cả tiểu tân hoan của đối phương.

Trải qua ba lần phân phân hợp hợp, tuổi của Yên Chi cũng dần lớn, tim cũng lạnh dần đi, nhìn gió mưa triền miên bên ngoài, Yên Chi có chút sợ hãi khi nàng ta già đi, bệnh tật nằm trên giường ngay cả người sắc thuốc chăm sóc cũng không có, cho nên khi Chu Sai cạnh nhà bùng chén thuốc ngồi ở đầu giường nàng ta, nàng ta nhìn hắn ta và tự nói với lòng mình, có lẽ hắn ta là ngoại lệ chăng?

Tiền có thể mua được tất cả, có tiền có thể thay đổi mọi thứ, có tiền được người khác tôn trọng, nhưng khi nàng ta uống từng ngụm từng ngụm thuốc Chu

Sai đút cho, Yên Chi lại cảm thấy thật lòng thật dạ không phải có tiền là có thể mua được.

Nàng ta muốn tin tưởng một lần, muốn yêu thương thật sự một lần, lần này cũng là lần cuối cùng. Nếu như ngay cả hậu sinh có nụ cười thuần khiết trước mắt cũng do tham tiền tài của nàng ta mà đến, vậy thì từ nay về sau, nàng ta sẽ không tin bất cứ thứ gì ngoài tiền.

“Yên Chi tí tí, không xong rồi!” Một tiếng hét từ ngoài xa vọng lại.

Yên Chi hồi thần, bàn tay gấp thức ăn khụng giữa không trung.

Một ấu kỹ tay cầm một gói bánh ngọt, thở dốc diu tường chạy lại: “Không xong rồi, không xong rồi! Tí mau về nhà ! Chu Sai, Chu Sai...”

Đôi đũa trượt khỏi ngón tay, chén cơm cũng rơi xuống đất, Yên Chi trầm mặc đứng dậy bước ra khỏi cửa, bước chân nặng nề tựa như sắp ra pháp trường.

Đợi khi nàng ta trở về nơi ở, chỉ thấy gian nhà trống không, chum vại đựng tiền, bàn trang điểm cũ do mẫu thân tặng và cây lược gỗ đào, ba cây trâm, thậm chí cả chăn mới trên giường đều đã biến mất... còn chén nôi thau gạo, chum gạo lọ thức ăn những thứ mang không đi đều bị ném vỡ xuống đất, khiến gian nhà trở nên bừa bộn.

Yên Chi nhìn cảnh tượng trước mắt, dần dần khụy xuống đất, rất lâu rất lâu sau mới thở dài một tiếng: “Ngay cả người cũng vậy...”

“Yên Chi tí tí, tí không sao chứ?” Ấu kỹ sau lưng không kìm được ấn nhẹ vai nàng ta.

Yên Chi đưa tay ấn lấy ấu kỹ, trầm mặc không nói. Ấu kỹ sau lưng nàng ta là đệ tử của mẫu thân, từ khi mẫu thân người gả thì gả, người đi thì đi, người chết thì chết, cả Vạn Hoa lâu lớn như vậy dần dần đã trở nên xa lạ, người đối xử tốt với nàng ta ngày càng ít, người đánh nàng ta khinh nàng ta ngày càng nhiều, và lí do đều chỉ có một...

“Mỗi nam nhân đều ăn của ta mặc của ta dùng của ta, sau cùng vẫn cảm thấy bản thân thiệt thòi, chỉ vì ta xấu xí.” Yên Chi cười trong nước mắt nói, “Ngay cả nơi sinh ra ta cũng không có chỗ cho ta dung thân, chỉ vì ta xấu xí...”

“Yên Chi tí tí, tí đừng khóc, tiền bị trộm đi, tí còn có thể kiếm lại được...” Ấu kỹ vội vàng an ủi.

“Chỉ vì ta xấu xí, cho nên giặt áo làm cơm cái gì ta cũng học, thổi nhạc đàn ca thứ thứ đều tinh thông, đối xử với người khác dịu dàng, mọi việc đều khiêm nhường, chỉ mong có một ngày có người không vì dung mạo của ta chỉ vì tính tình của ta mà thích ta...” Yên Chi đã không còn nghe thấy lời của ấu kỹ, cổ họng nghẹn ngào, nàng ta hai mắt như muốn xuyên thấu màn đêm, cắn phần gào lên, “Ông trời bỏ ta, ta không tự bỏ bản thân! Nhưng những gì ta bỏ ra... lại được kết cục này sao! Chỉ vì ta xấu xí mà những tên nam nhân ấy có thể tùy ý

cười nhạo ta, chà đạp ta, bỏ rơi ta sao! Dựa vào đâu! Dựa vào đâu! Dựa vào đâu chứ!”

Ba lần hỏi trời, dư âm vang vọng, sau đó Yên Chi liền quay người bỏ chạy, mặc cho ấu kỷ sau lưng có gọi thế nào nàng ta cũng không quay đầu lại.

Nàng ta đầu tóc rối bù, khiến người trên phố kinh hãi tránh đi, sau đó lại chỉ chỉ trỏ trỏ cười nhạo sau lưng.

Vô diệm nữ a, vô diệm nữ a...

Mang tên gọi như vậy, Yên Chi cảm thấy mình quả không thẹn với tên, nàng ta quả thật như vô diệm hoàng hậu trong hý kịch, đâu có bỏ ra bao nhiêu thâm tình đánh thắng bao nhiêu trận chiến cho đế vương đi nữa, trái tim của đế vương cũng chỉ hướng về hồ ly tinh mỹ mạo kia...

Gạt bỏ đám người, Yên Chi cuối cùng cũng tìm được bóng hình của người đó.

“Muội muội.” Nàng ta từng bước từng bước đi về phía người đó, bước chân gian nan, phảng phất như chân trần bước đi trên con đường không thể trở lại đây rầy đao thương.

Nữ tử ấy nghe tiếng gọi của Yên Chi liền quay đầu lại, dung mạo tuyệt diễm tựa như ngọn hoa đăng cao nhất của lễ Thượng Nguyên, có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Yên Chi đứng trước mặt nàng ta, vuốt vuốt mái tóc rối, cười ‘haha’ một tiếng, nói: “Hoa gia muội muội, không biết phân lẽ vật lúc trước muội nói, có còn được tính không?”

Ghi chú:

1. Bài thơ ‘Thanh Ngọc Án. Nguyên Tịch’ của Tân Khí Tật: Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở, rụng như mưa, sao rục rờ./ Ngựa quý hương đưa xe trạm trở. Phụng tiêu uyển chuyển, ánh trăng lay động, suốt đêm rồng cá rộn./ Ngài tầm liễu tuyết tơ vàng rũ, phảng phất hương bay cười nói rộ./ Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, bỗng dung quay đầu, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó. Người dịch: Điệp luyện hoa.

2. 4 câu này thuộc bài thơ ‘Kim lữ y’, có thể hiểu đơn giản là vậy: Khuyên chàng đừng tiếc áo thêu vàng, khuyên chàng hãy tiếc tuổi xuân xanh, hoa nở hãy bẻ đừng chân chừ, đừng đợi hoa rụng bẻ cành không.

3. Tiêu bạch kiếm: người sống dựa vào phụ nữ, cách nói thông dụng là trai bao.

Chương 18

Khiêu Khiêu Lang Ảnh Kiến Hàn Quang

Hộp gỗ đàn khắc ba cành hoa mai nhỏ tinh xảo được Hoa Diễm Cốt nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Yên Chi.

Một hộp là tiểu gia bích ngọc, một hộp là đại gia khuê tú, hộp cuối cùng dung mạo đoan lệ, ẩn hiện khí chất thanh cao từ giữa hai mi mày phảng phất như cành mai trắng át cả tuyết.

Nhưng Yên Chi chỉ thoáng liếc nhìn liền quả quyết ngẩng đầu.

“Những cái này đều rất đẹp.” Nàng ta nói, “Nhưng không phải thứ nô gia cần.”

“Ồ?” Hoa Diễm Cốt kì lạ, “Vậy tí muốn gì?”

“Hoa khô.” Yên Chi hai mắt sáng rực, nàng ta cười nói, “Nô gia muốn một gương mặt hoa khô.”

Dứt lời, nàng ta cúi gằm mặt, ngón tay thon dài rơi trên chiếc hộp gỗ đàn, nhẹ nhàng chuyển động đóa hoa trạm khắc, tựa như nước chảy hoa rơi.

“Ba gương mặt này đều rất đẹp, nhưng tiếc là... đẹp không đủ nổi bật.” Yên Chi lãnh đạm nói, “Cứ như hoa trên cùng một cành cây, nhìn xa rất đẹp, nhưng mãi mãi không thể phân biệt được đóa nào đẹp hơn... haha, hoa khô không phải như vậy. Không giấu gì muội, nô gia sinh ra trong thanh lâu, lớn lên cũng ở thanh lâu, thấy qua nhiều vị hoa khô nổi danh đương thế, họ hoặc nhu tình tựa thủy, hoặc minh diễm tựa hỏa, hoặc ngây thơ tựa trẻ con... tóm lại, mỗi người đều có vẻ đẹp đặc sắc riêng, có thể chỉ dựa vào lần đầu quay đầu lại, một nụ cười mím đã có thể giữ chặt nam nhân họ gặp được trong tay.”

Nói tới đây, đôi mày Yên Chi phảng phất như bị sương khói nước sông Tân Hoài⁽¹⁾ nhuộm một lớp sắc vàng hồng, nàng ta từ từ vuốt ve gò má, thì thầm nói: “Chỉ khi đôi mắt đẹp đến khiến người khác dễ gặp khó quên, nô gia mới có thể trở thành hoa khô nương tử! Cũng chỉ có trở thành hoa khô, nô gia mới có thể đùa bỡn nam nhân dễ tiện! Mới có thể không ngừng rút lấy vàng bạc tình yêu từ họ... hết như những gì họ đối xử với nô gia những năm nay!”

Hoa Diễm Cốt đột nhiên đưa tay ấn lấy bàn tay siết chặt trên gối nàng ta.

Yên Chi mới như sự tỉnh từ trong ác mộng, quay đầu nhìn lại nàng, hồi lâu, một dòng lệ tuôn trào, Yên Chi nở nụ cười cay đắng: “Muội muội... muội có thể giúp ta chứ?”

Hoa Diễm Cốt thở dài, nàng biết nàng ta đã vào ma chướng, từ nay về sau sẽ hại người hại mình, tuy mang thân xác con người nhưng lòng đã thành yêu. Trừ phi có một ngày có người có thể vá lại trái tim vỡ nát của nàng ta, nếu không nàng ta sẽ mãi mãi không tha cho người khác cũng như không tha cho bản thân.

Sống chết của người khác không liên can gì đến nàng, nàng chỉ biết mình có duyên với người trước mắt, cũng chỉ biết người trước mắt là kẻ đáng thương,

muốn giúp thì giúp không muốn thì thôi, tính tình ngoan cố như vậy mới giống với một họa bì sư.

“Yên tâm, ta sẽ giúp tí.” Hoa Diễm Cốt đưa tay lau đi nước mắt của nàng ta, sau đó mỉm cười hết cách, “Chỉ là, trong tay ta không có da của hoa khô nướng tử.”

“Vậy... là không được sao?” Ánh mắt Yên Chi thoáng hiện sự thất vọng khôn cùng.

“Sao lại không được?” Hoa Diễm Cốt khoác áo choàng vào, ánh nến đỏ lập lòe trên gương mặt nàng, khiến nụ cười của nàng thoáng vẻ yêu dị thê diễm, “Ta không có, nhưng có để tìm người mượn a...”

Dứt lời, nàng để Yên Chi lại một mình bước ra khỏi khách điếm.

Lúc này chợ đêm đã tàn, trên đường không một bóng người, duy chỉ có tiếng gió gào thét cùng với hai tiếng mèo kêu thê lịch như thể móng tay của nữ nhân nhẹ nhàng cào qua sống lưng.

Nơi tiếp sau đây nàng đến không phải ai cũng có thể tới. Nếu như tới đấy, đa phần đều có đi không về.

Nơi ấy là Huyết Đô, tên được lấy từ một chữ trong tên của sư phụ, đó là một tòa địa cung lớn nhỏ hệt như kinh thành, hoặc có thể nói hoàn toàn là cái bóng của kinh thành.

Địa thành chỉ thuộc về các họa bì sư.

Cửa vào được đặt ở bên trong gian nhà đối diện Đông Xưởng, chỉ cần người bước vào trong gọi một tô ‘mì Quốc sư tiên phúc đồng hưởng, thọ cùng thiên tề’ hoặc ‘mì Ta yêu sư phụ một ngàn năm không đổi’, vị chủ tiệm sẽ tùy tình hình mà đưa người một tấm bài, sau đó cho lính gác đưa người xuống địa thành.

... Thông thường thế lực đối địch không thể làm việc này... bởi vì dù cho là người phe mình cũng cảm thấy rất mất mặt!

“Có thể cho qua được không?” Hoa Diễm Cốt cười ngượng gạo với chủ tiệm, nói thật thì từ lúc nàng năm tuổi nàng đã cố gắng mua chuộc vị chủ tiệm đại gia này...

“Không được.” Chủ tiệm vẫn nằm trên ghế dùng nón rơm che mặt ngủ như thường lệ, miệng không ngừng làu bàu, “Còn nữa, lão phu gần đây tuổi già lắm lắm, chúng lãng tai ngày càng nặng rồi, khi người gọi mì nhớ hét lớn một chút.”

Hoa Diễm Cốt chỉ đành nhắm mắt hết cách gào to ‘ta yêu sư phụ một ngàn năm’...

Lão chủ tiệm trung thành với sư phụ kia lúc này mới cười ha hả giao tấm bài cho nàng, sau đó khờ tên lính gác đang ngủ gật dậy, ra lệnh hấn ta đưa Hoa Diễm Cốt xuống Huyết Đô.

Bên trong địa cung không phân ngày đêm, duy chỉ có dạ minh châu khảm đầy tường, hình thành một dải tinh hà không bao giờ tắt, lẳng lẳng trải ánh sáng dịu dàng.

Đưa mắt nhìn quanh, thấy nào là có quầy dưới đất, có tiểu tiệm, có khách điếm, thậm chí có cả Đông Xưởng, nhưng mà những kẻ có thể bày hàng buôn bán ở nơi này chỉ có họa bì sư. Tuy bây giờ nhìn có vẻ vắng lạnh nhưng Hoa Diễm Cốt từng cùng sư phụ đến đây vào dịp đông đúc.

Khi ấy địa cung thật sự gọi là náo nhiệt vô cùng, vô số họa bì sư ăn mặc kì dị qua qua lại lại, áo trắng chân trần, hoặc tuấn hoặc mỹ, những thứ bày bán toàn là những bảo bối hiếm có được nghe chưa từng được thấy, ví dụ như nước mắt giao nhân, viên ngọc trong miệng cổ thi ngàn năm... thậm chí còn có cả công chúa ngoại quốc sòng sòng nữa!

Chỉ là bảo bối càng hiếm có, giá cả càng mắc, thứ mắc nhất phải dùng mỹ nhân bì để đổi.

So với đám người ấy, người mới xuất sư như Hoa Diễm Cốt chỉ có thể gọi là nghèo rớt mồng tơi.

Nhưng bọn người ấy so với sư phụ, thì chỉ có thể là ăn mày...

Hồi thần lại, Hoa Diễm Cốt khẽ lắc đầu mỉm cười, sau đó bước vào phía cửa lớn của Đông Xưởng.

Từ khi sư phụ bắt thiên tử để sai khiến chư hầu, người đã lập ra Đông Xưởng, nhận nuôi một đám cô nhi nuôi họ lớn khôn, những cô nhi này chính là cảm y vệ của Đông Xưởng, họ xem sư phụ như phụ thân, mỗi người họ đều trung thành hết mực với sư phụ, nếu sư phụ muốn họ chết họ sẽ lập tức chết ngay, nếu sư phụ muốn họ giám sát quan lại trong triều họ sẽ như ung khuyến vây bắt con mồi mà lẳng lẳng canh chừng bọn đại thần.

Và phía dưới Đông Xưởng còn có một tòa bóng Đông Xưởng, bên trong có các hình giả, mỗi người đều có tài năng thiên phú, nào là có thể phân biệt được tiếng nói trong vòng mười mét, có thể thoáng nhìn là biết đối phương có vẽ da qua không, có thể dùng mũi người ra được họa bì sư trong biển người vân vân... họ cũng trung thành hết mực với sư phụ, giúp người bảo vệ Huyết Đô cũng giúp người giết các họa bì sư đối địch.

Và chỉ huy sứ của hai tòa Đông Xưởng lại là cùng một người. Người ấy cũng chính là đại sư huynh của nàng, Hàn Quang!

Hai con chó già nằm trước cửa của 'tòa bóng Đông Xưởng', khi chúng nhìn thấy Hoa Diễm Cốt cũng chỉ khẽ đưa mắt liếc nhìn rồi không thèm để ý đến nàng, mặc nhiên để nàng bước vào Đông Xưởng. Vào thời gian này bên trong Đông Xưởng vẫn bận rộn như thường ngày, có người bận thăm tra phạm nhân, có người bận nghiên cứu binh khí mới, nhưng khi nhìn thấy Hoa Diễm Cốt đều gật đầu chào.

“Đại sư huynh đâu?” Hoa Diễm Cốt cũng cúi người hỏi lễ.

“Không dám.” Một vị nam tử trẻ tuổi trên vai họa phi yến vắn đáp, hấn ta vội bỏ công việc lại bước đến dẫn đường cho nàng, “Chỉ huy sứ đại nhân đang thi hành tử hình, bên này.”

Hấn ta đưa Hoa Diễm Cốt đến bên hình thất. Đó là một gian tĩnh thất hình vuông, thoáng nhìn cả gian phòng trống không duy chỉ có bốn góc đều để một giá binh khí, từ phương thiên họa kích đến đoản trụ, tất cả đều có đủ.

Dây xích đen vươn ra từ bức tường trời lấy cổ của sáu vị trung niên nam tử cường tráng, hễ họ cử động, dây xích liền phát ra âm thanh ‘leng keng leng keng’. Chỉ cần họ chạy xa một chút, dây xích sẽ bị kéo căng, hệt như xích chó mà lôi họ trở lại.

Phong quang vô hạn ngày nào của họa bì sư nay chỉ như bầy chó mất nhà, rụt đầu cụt cổ nhìn vị nam tử trước mắt.

Vị nam tử ấy ngồi giữa tĩnh thất, trên vai khoác một chiếc áo bào đỏ tay áo thêu vân mây trắng, hai cánh tay lười nhác đặt trên người bạch lang sau lưng, thân hình bạch lang thon dài, lông dài dày đặc tựa như tuyết sơn chi thân trong cổ thư, bộ dạng nằm phục ở đây hệt như một bức lang đồ đằng do tuyết dựng thành, giờ phút này lại vì vị nam tử ấy mà thu đi ánh mắt ngạo mạn ngông cuồng, mâu đen nửa tỉnh nửa mơ thoáng một tầng tuyết sắc.

Bên chân vị nam tử ấy, là một hũ rượu vàng nhỏ tinh tế và cả một chiếc ly bạch ngọc nhỏ nhắn.

Ngón tay thon dài nhấc hũ rượu lên, hương thơm mỹ tửu hóa thành một sợi chuỗi trắng rơi xuống chiếc ly bạch ngọc. Nam tử đưa chiếc ly bạch ngọc đựng đầy mỹ tửu sang bên cạnh, bạch lang khẽ cúi đầu, dùng lưỡi liếm từng chút từng chút mỹ tửu, tư thế cực kì nho nhã. Còn nam tử tay cầm lấy hũ rượu thất dây đỏ, sau đó ngẩng đầu, đổ rượu vào miệng.

Mãi cho đến khi không còn một giọt, nam tử mới ném hũ rượu đi, ánh mắt mơ màng nhìn sáu người kia, nói: “Chọn xong chưa, muốn tự kết liễu hay để bọn đại gia đích thân động thủ.”

“Hàn Quang đại nhân! Ta và người đều là họa bì sư, sinh trong cao quý, người hà tất ra mặt thay cho một bọn người phàm!” Có kẻ không cam gào lên.

“Người sinh trong cao quý là bọn đại gia, không liên quan gì đến tên khốn người.” Hàn Quang liếc nhìn hấn ta, “Thu thập mỹ nhân bì không hề có cách thu thập như các người, lột hết da của cả một thôn?”

“Bọn ta có dọn dẹp...” Có kẻ chết không hỏi cái.

“Dọn dẹp? Người nói là chất cả thôn người lại rồi đốt đến chỉ còn tro sao?” Hàn Quang lắc đầu, “Nếu như các người ăn hết đồng tro kia, bọn đại gia có thể suy nghĩ tha cho các người.”

Họa bì sư vốn dĩ thức ăn chọn ngon, đĩa chọn tinh xảo thì sao có thể chấp nhận loại điều kiện này.

Do đó tất cả chỉ có một lựa chọn.

“Đi lấy vũ khí đi.” Hàn Quang mỉm cười đứng dậy, tư thế đứng hệt như thanh danh đao dùng thanh tửu gột rửa, toát ra hương rượu và sắc máu, “Các người cùng xông lên, nếu như có thể giết được ta thì có thể sống mà bước ra cánh cửa lớn sau lưng.”

Sáu người trước tiên là kinh hãi nhìn Hàn Quang, sau đó ta nhìn người người nhìn ta, cuối cùng cùng xoay người chạy đến giá vũ khí.

Hàn Quang mỉm cười nhìn bọn họ, sau đó đột nhiên vội ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Diễm Cốt đứng.

“Nhắm mắt.” Hắn ta mỉm cười, để lộ hai chiếc răng cạp nhỏ đáng yêu.

Hoa Diễm Cốt lập tức như đứa trẻ con đưa tay áo lên che mắt lại.

Nàng nghe thấy âm thanh rút đao. Sau đó là âm thanh đao trở vào tiêu.

Còn về sáu người kia, đến chết cũng chưa kịp phát ra tiếng hét thảm thiết nào.

Một bàn tay to màu cổ đồng ấn trên tay Hoa Diễm Cốt, từ từ ấn tay nàng xuống, nàng mở mắt, nhìn thấy thân hình Hàn Quang thẳng tựa tiêu thương chắn trước mặt nàng, liền lầu bầu: “Huynh đừng xem muội như con nít a...”

Hàn Quang không quan tâm, mà chỉ chau mày mắng vị nam tử trẻ tuổi đưa nàng đến đây: “Đừng dẫn trẻ con vào đây, vạn nhất bị dọa đến bệnh thì phải làm sao!”

“...” Hoa Diễm Cốt đấm một cái vào ngực Hàn Quang, “Huynh có nghe thấy muội nói gì không đấy?”

Hàn Quang mỉm cười cúi thấp đầu, hai năm không gặp nét mỉm mỉm trên gương mặt hắn ta đã hoàn toàn biến mất, người đứng trước mặt nàng bây giờ rõ ràng là một đại tướng quân tuấn diệp bất phàm.

“Không nghe.” Hắn ta nhìn chằm chằm nàng, cứ nhìn cứ nhìn, nụ cười cũng dần dần thu lại, Hàn Quang hỏi bằng giọng băng lạnh thấu xương, “Là ai đã thương muội?”

Từ trấn Thẩm Hương đến kinh thành, vết thương của Hoa Diễm Cốt cũng đã khỏi được sáu phần, nhưng suy cho cùng cũng do thương gân động cốt một trăm ngày, huyệt chi nàng là nội thương, người học võ thoáng nhìn cũng có thể nhận ra.

“Việc nhỏ này nói sau.” Hoa Diễm Cốt đáp, “Chúng ta nói việc chính trước...”

“Việc nhỏ?” Nụ cười của Hàn Quang có chút khiến người khác không lạnh mà run, sau đó, hắn ta đột nhiên dang tay, ném nạng lên vai, vừa đi về phía tấm thất vừa tức giận nói, “Việc chính gì đó, chúng ta lên giường nói tiếp!”

Sau lưng hắn ta, vị nam tử trên vai họa phi yến vẫn đưa mắt tiễn họ rời khỏi, lúc trở về vị nam tử ấy giao một cuộn thư tín cho tùy tùng.

Nửa canh giờ sau, cuộn thư tín này được đặt lên bàn của sư phụ.

Tiểu hoàng đế vốn bị giam lỏng trong cung, các việc quốc gia đại sự đều đè nặng lên vai của sư phụ.

Đêm đã khuya, canh đã gõ, y vừa phê duyệt xong một cuộn tấu chương sau đó đưa cho tể tướng theo hầu bên cạnh.

“Nam Chiếu bình phục, quốc thái dân an, quốc sư, người có phải có thể suy nghĩ đến việc phế đế tự lập rồi không ba la ba la ba la...” Tể tướng đứng cạnh huyền thuyên không ngớt.

Mái tóc trắng tựa như tuyết đầu đông, mi mục thanh nhã phảng phất như mực vẩy sơn thủy, y một tay chống cằm, mỉm cười mở quyển tấu chương ra, âm thanh như thể không hầu⁽²⁾, hay không thể tả: “Làm sao đây? Từ sau khi thu hai liệt đồ, sở thích của ta từ chinh phục thiên hạ... chuyển sang dạy dỗ hoặc trêu đùa đệ tử rồi...”

Tể tướng trầm mặc hồi lâu, mới bắt đầu chinh đốn ngôn từ: “Cứ cho là vì hai vị điện hạ, người càng phải gắng gượng giành lấy giang sơn tốt đẹp cho họ sau này, cho nên xin hãy phế đế tự lập ba la ba la ba la...”

“Hửm?” Sư phụ cầm bức thư trên bàn, mi mày khẽ nheo, thờ dài một tiếng.

“Sao vậy? Cuối cùng cũng quyết định phế đế tự lập rồi sao quốc sư?” Tể tướng hai mắt long lanh nhìn chăm chăm y.

“Tiểu Diễm Cốt của ta về kinh rồi...” Sư phụ cầm thư, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, nhất thời vàng trắng non trên trời cũng kém sắc.

Y cứ như ánh trăng tròn mới sinh ra trong nhân gian, đoạt đi ánh sáng dịu dàng của trời đất, dù đi đến đâu cũng tỏa ra ánh sáng trắng ngần thuần khiết.

“Ta già rồi, không còn mị lực rồi.” Y đối lưng với tể tướng, dùng ngữ khí đùa cợt và thất vọng nói, “Cho nên... tiểu Diễm Cốt trở về người đầu tiên tìm không phải là ta.”

Ghi chú:

1. Sông Tàn Hoài là một nhánh của Trường Giang, được đổi tên từ thời Tàn Thủy Hoàng, sông dài 110km chảy qua thành phố Nam Kinh.

2. Không hầu: đàn vĩ cầm đứng.

Chương 19

Do Kí Đương Niên Thanh Mai Tiểu

Hàn Quang đặt Hoa Diễm Cốt trên giường, bàn tay màu cổ đồng nhẹ nhàng ấn trên sống lưng nàng, một luồng nội lực liền được truyền sang.

Đối với võ lâm nhân sĩ mà nói, muốn biết một người có tốt với người hay không thì không thể chỉ dựa vào thường ngày hẳn ta như thế nào, mà phải xem lúc người bị thương hẳn ta chịu dùng bao nhiêu nội lực trị thương cho người.

“Xem bồn đại gia nhét đầy muội đây!” Hàn Quang cười tựa như muốn giết người, nhưng nội lực truyền vào người Hoa Diễm Cốt vừa nhiều lại vừa ấm như thể ánh sáng mặt trời rạo rức không dứt, cũng như thể máu trong tim từng chút từng chút không ngừng truyền hết cho tiểu sư muội đang bị thương.

“... Có bản lĩnh thì huynh đừng dừng lại!” Trong lòng nàng thừa nhận ân tình của Hàn Quang nhưng ngoài miệng tuyệt không chịu thừa nhận cái tốt của hẳn ta, tựa trên vai đại sư huynh nàng cứ như mèo con được cưng chiều kiêu ngạo, giương nanh múa vuốt, “Vất kiệt huynh luôn!”

“Đến đây đến đây, muội cứ thử xem!” Khóe môi Hàn Quang khẽ cong, nụ cười bất kham, “Có bản lĩnh cứ moi sạch bồn đại gia a! Xem thử muội gục trước hay bồn đại gia gục trước!”

Ngoài cửa, vị nam tử trẻ tuổi trên vai họa phi yến vẫn lẳng lặng nghe lén, sau đó trung thành ghi chép hết cuộc đối thoại của họ lại, chuẩn bị chọn ngày dâng bức mật thư này lên bàn của quốc sư.

Cuối cùng người gục trước dĩ nhiên là Hoa Diễm Cốt. Nàng toàn thân ấm nóng nằm trườn trên giường, nội lực của Hàn Quang đối với nàng cứ như thể món bổ cực phẩm. Còn Hàn Quang, giờ phút này đan chân ngồi cạnh nàng, hít một hơi thật sâu sau đó dần dần thở ra.

“Nói đi.” Hàn Quang nhắm nghiền mắt, lông mi đen dày như quạt, “Xảy ra chuyện gì?”

Hoa Diễm Cốt không che giấu, nhanh chóng kể ngắn gọn những việc nàng gặp phải ở trấn Thẩm Hương, sau cùng cũng không quên mục đích mình đến đây, không chút khách khí đưa tay ra đòi: “Đưa tấm da hoa khô nướng tử của huynh cho muội mượn đi.”

Hàn Quang quay về phía nàng nằm trườn, mắt vẫn nhắm nghiền, nghiêng răng nói: “... Những thứ muội mượn từ tay bồn đại gia có khi nào trả lại hả?”

“Vây muội đi hỏi mượn của sư phụ.” Hoa Diễm Cốt suy nghĩ một lúc, bỗng có chút ngại ngùng.

“...” Hàn Quang trầm mặc hồi lâu, mới phun một hơi nộ khí, “Muội không thể cầu xin ta thêm một lúc sao?”

Hoa Diễm Cốt liền như đứa trẻ, dúm người đến bên cạnh hắn ta, khẽ níu tay áo hắn ta: “Ca ca...”

Phùng sinh loạn thế nhân tình bạc, Hàn Quang nhìn Hoa Diễm Cốt, hắn ta vẫn có thể nhìn thấy được ánh mắt khi nhỏ của tiểu sư muội, khi ấy họ luôn com ăn không đủ no cho nên tiểu sư muội dáng người nho nhỏ, gương mặt nho nhỏ, tay nho nhỏ, chân cũng nho nhỏ, ngay cả giọng nói níu lấy ngón tay hắn ta đòi thức ăn cũng nho nhỏ.

Thoáng chốc mười năm, gió xuân vun đắp, trong lặng lẽ kia không những khiến mai xanh đầu cành nở rộ mà cũng khiến tiểu muội muội của hắn ta khôn lớn.

Tĩnh như lục thủy hàm diễm, tiểu như đào chi yêu yêu, khắp như lê hoa đá vũ, nộ như hồng liên nghiệp hỏa. Không biết từ lúc nào, tiểu muội muội của hắn ta đã trở thành mỹ nhân đệ nhất lưu đương thế.

Nhưng dù thế nào đi nữa trong lòng hắn ta, nàng vẫn là tiểu muội muội nhỏ nhắn năm xưa. Tiểu muội muội mà khi hắn ta bị ức hiếp chửi mắng, dọa sẽ chặt đi đôi tay của hắn ta, đã sà vào người hắn ta, vừa khóc vừa đưa bàn tay nhỏ bé lên, nói... ta nguyện dùng đôi tay này của ta, để đổi lấy đôi tay của huynh ấy.

Dẫu thời gian có có tôi luyện thành hổ phách, hắn ta vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng năm ấy xuyên qua hổ phách thời gian kia.

Đôi tay nhỏ nhắn... chắn trước mặt hắn ta... Và cả ánh sáng rơi vào ánh mắt hắn ta len lỏi qua khe ngón tay của nàng...

“Được thôi.” Hàn Quang thô lỗ xoa xoa đầu Hoa Diễm Cốt, khước môi khẽ cong, “Nể tình muội ngoan như vậy, biết khi về nhà người đầu tiên thỉnh an là bổn đại gia, muội muốn gì thì cứ lấy đi!”

Hoa Diễm Cốt lập tức mỉm cười, theo sau hắn ta bước vào trong tĩnh thất.

Khác hẳn với tĩnh thất đầy không khí quý phái của Hoa Diễm Cốt, tĩnh thất của Hàn Quang khiến người khác liên tưởng đến cảnh đắm say giữa sa trường.

Từng thanh từng thanh danh đao hiếm có được bày trên đao giá, mỗi thanh đều từng thuộc về một vị hiệp khách hoặc danh tướng, và cả một cuộc chiến thập tử nhất sinh.

Góc tường đặt từng hũ từng hũ mỹ tửu, từ ‘nữ nhi hồng’ đến ‘thieu đao tử’, mỗi ngụm đều là liệt tửu uống vào bỏng cổ.

Quan sát nơi ở thì biết con người, cả đời của Hàn Quang chính là như vậy!

Bi ca thành nhất tiểu, liệt tửu quá thiên tuần!

“Muội lấy cái này, cái này, với cái này!” Hoa Diễm Cốt chậm rãi dạo bước, đi một vòng tĩnh thất đã tìm được đồ tốt, chỉ thấy bàn tay khẽ nhấc, ngón tay

thon dài liền trượt từ ‘gối giao châu’ công phẩm của Nam quốc sang chiếc lược ngà trắng ngần như ngọc, cuối cùng rơi xuống người bạch lang thân ảnh bất ly Hàn Quang, nàng khẽ nheo mắt cười, “Cái này cũng cho muội nhé.”

Lang bạch nhe răng. Hoa Diễm Cốt chọn hết tất cả những đồ dùng sinh hoạt hằng ngày của nó rồi a! Ngay cả cây lược nó dùng để chải lông cũng không bỏ qua!

Hàn Quang âm thầm thở dài, lớn như vậy rồi nhãn quang một chút tiến bộ cũng không có, những thứ người dùng không chọn được một món, toàn ưng ý những vật dụng của sủng vật... cứ như vậy không được! Sớm muộn có ngày bị người khác dùng kẹo lừa đi bán mất a!

‘Khục’ một tiếng, Hàn Quang thương cảm liếc nhìn Hoa Diễm Cốt, “Cho muội cũng được, đợi chút nữa bổn đại gia viết thực đơn cho muội. Tiểu lang tuy mỗi ngày phải ăn hai con hổ báo, một quả gan rắn, nhưng mười người tử sĩ cũng không sánh bằng nó, có nó bên cạnh muội bổn đại gia cũng...”

“Hai con hổ báo... một quả gan rắn...” Lời của Hàn Quang còn chưa dứt, sắc mặt Hoa Diễm Cốt trắng bệch, “Ăn còn tốt hơn muội nữa, muội không lấy đâu...”

Bạch lang nằm trên bước chân của Hàn Quang, lườm ai đó nghèo nàn kia.

“...” Hàn Quang xoa xoa mi mày, “Vậy muội chọn những thứ khác đi.”

Hoa Diễm Cốt lập tức vui mừng phấn khởi bắt đầu chọn bảo bối.

Hàn Quang và bạch lang trầm mặc đứng sau lưng nàng, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn nàng.

Quả nhiên không sai, những thứ nàng chọn đều hoa lệ nhưng không thực dụng, ví như một mảnh mai rùa có hoa văn đặc biệt... thứ ấy bạch lang khi nhỏ dùng để mài răng. Còn có một mảnh vải băng tằm rất đẹp... mảnh vải ấy là bạch lang dùng để lau khô lông sau khi tắm. Và cả một chiếc chén đồng xanh cổ đại... thôi được rồi, lần này ngay cả chén bạch lang dùng để ăn cơm cũng mang đi luôn...

Bạch lang quay đầu lại, nhỏ tiếng gầm gừ với chủ nhân. Hàn Quang cố nhịn cười, xoa xoa đầu bạch lang.

“Tạm thời nhiều vậy đi.” Hoa Diễm Cốt mặt tươi rói quay người lại nói với Hàn Quang, “Còn một tấm da hoa khô nướng tử nữa, cái này coi như muội mượn, sau này trả cho huynh.”

Hàn Quang cố làm ra vẻ bị nàng chiếm lợi ích, nhin đau nói, “Muội nhất định phải nhớ trả a...”

Diễm Cốt tự cảm thấy mình chiếm của hắn ta quá nhiều lợi ích dĩ nhiên là đung đưa quạt nhỏ, bộ dạng đắc ý ‘ừ’ một tiếng. Khi nhìn thấy thân ảnh Hàn Quang quay lưng lại chọn mỹ nhân bì, đặc biệt là khi vai hắn ta thỉnh thoảng run

nhẹ vài cái, trong lòng Hoa Diễm Cốt càng không nhẫn tâm, đại sư huynh tội nghiệp, chắc không phải bị nàng chèn ép quá nên đau đứt ruột chứ...

Tình cảnh thực sự là...

Đại sư huynh quay lưng lại, gương mặt co rúm, không ngừng niệm tam tự kinh: “Nhân chi sơ tính bản thiện, bản đại gia không cười! Tính tương cận tập tương viễn... bản đại gia nhìn nhìn nhìn! Cầu bắt giáo tính nãi thiên... tiêu rồi bản đại gia sắp nhìn không nổi nữa rồi... giáo chi đạo, quý dĩ chuyên... ha... hahahahaha!!!!”

Lúc bước ra từ ‘tòa bóng kinh thành’, chân trời đã ửng sáng, chim chóc dậy sớm đã ríu rít ở đầu cành, ngoài đường góc phố đã có tiếng gọi mua điếm tâm sáng.

Hoa Diễm Cốt tay cầm hộp gỗ đàn khắc mai đỏ bước ra khỏi địa thành, gương mặt nhỏ đỏ ửng vì tức giận. Còn Hàn Quang hai tay chấp sau gáy đi sau lưng nàng, vừa đi vừa cười... thậm chí bạch lang bên cạnh hắn ta cũng nheo hai mắt, bộ dạng nhe răng như thể đang cười...

“Huynh đủ chưa vậy!” Hoa Diễm Cốt không nhìn được xoay người lại, bộ dạng hết như muốn nhặt lấy cục đá ném hắn ta.

“Cười một cái giảm mười năm tuổi mà.” Hàn Quang vui vẻ nói.

“Không có cách cười như huynh! Huynh mà còn cười nữa coi chừng thành trẻ con!” Hoa Diễm Cốt tức giận, “Tức chết muội, cứ nhiên đem chén ăn cơm của chó tặng muội...”

“Tiểu lang không phải chó, là bạch lang a.” Hàn Quang cười tít mắt, “Hơn nữa chén là muội tự chọn a... được rồi được rồi, đừng giận nữa đừng giận nữa, việc này bản đại gia đảm bảo sẽ ngấm vào trong bụng, trời biết đất biết ta biết muội biết, được chưa nào?”

“Huynh nói phải giữ lời!” Hoa Diễm Cốt vội nói.

“Vậy phí bịt miệng...” Hàn Quang xoa đầu tiểu lang, ánh mắt xa xăm.

“Muội... muội mời huynh ăn cơm sáng.” Hoa Diễm Cốt chết cũng muốn sĩ diện chỉ đành nhẫn nhịn, “Bánh quế hoa và bánh bao hấp có đủ bịt miệng huynh chưa!”

“Thêm một chén nếp viên nữa.” Lúc này Hàn Quang mới quay đầu lại, chớp chớp mắt nhìn nàng. Sau lưng, mây trắng như rèm, mở ra theo gió, hé lộ ánh bình minh minh lẹ. Và hắn ta đứng đấy, ánh sáng bình minh rọi lên vai hắn ta, hóa thành chiếc áo bào lộng lẫy.

Thôn tương hệ xuất đông phương, chiếu ngô hạm hệ Phù Tang.

Thiếu niên hệ phi hà quang, giao giao hệ hồng y lang.⁽¹⁾

Hoa Diễm Cốt dẫn vị nam tử tựa như đông quân kia về gian khách điếm nàng trọ.

Lúc này, Yên Chi cũng đã cả đêm không ngủ dựa bên cửa sổ ngóng trông, từ xa thấy nàng đi đến, nàng ta lập tức giơ cao chiếc khăn trong tay, kích động hét: “Hoa gia muội tử! Có phải được rồi không?”

Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu, còn chưa kịp đáp, đã thấy một bóng đen từ trên trời ập xuống rơi xuống trước mắt nàng.

Áo đen tóc đen, Kinh Ảnh từ từ đứng thẳng người, đôi mắt bình lặng nhìn sang Hoa Diễm Cốt... và cả vị nam tử bên cạnh nàng.

Hoa Diễm Cốt cũng nhìn theo ánh mắt của hắn, thành thật mà nói nàng rất muốn biết, đột nhiên nhìn thấy người nam nhân cơ hồ giống hệt với sư phụ như vậy đại sư huynh sẽ có thái độ như thế nào?

Thái độ của Hàn Quang đích thực đã thay đổi.

Nhưng không phải sự tôn kính khi đối diện với sư phụ, cũng không phải sự kinh ngạc khi Hoa Diễm Cốt lần đầu nhìn thấy Kinh Ảnh, mà thái độ như... hình giả khi nhìn thấy phạm nhân.

Hàn Quang kéo Hoa Diễm Cốt ra sau lưng, sau đó lạnh lùng nhìn Kinh Ảnh.

“... Hừm, cái mùi của chuột....” Hắn ta khẽ chau mũi, sau đó lộ ra vẻ sẵn mồi, lúc mỉm cười hai chiếc răng cạp đáng yêu khẽ lộ ra.

Sau đó, ‘khang’ một tiếng.

Giây phút hắn ta xuất đao, cơ thể như hóa lưu quang!

Ghi chú:

1. Câu đầu trích trong bài Đông quân, Sở từ, của Khuất Nguyên.

Chương 20

Ngộ Nhân Bất Thục Đại Sư Huynh

Hàn Quang xuất đao không chút lưu tình, tựa như nước sông hoàng hà từ trên trời đổ xuống, cuộn cuộn chảy ra biển xa, lấy công làm thủ, xuất đao không rút lại!

Đối diện với sự hung hăng ép người của Hàn Quang, Kinh Ảnh kiếm không xuất tiêu, lấy thủ làm công, chỉ dùng tiêu kiếm hết lần này tới lần khác chắn thanh chiến đao của Hàn Quang, tựa như ánh trăng dưới giếng, dầu có rút đao chém nước cũng không thể nào chém đi vàng trăng trong nước.

“Đại sư huynh! Huynh làm gì vậy?” Hoa Diễm Cốt hét lớn về phía Hàn Quang.

Hàn Quang không chút mảy may để tâm, chỉ gắng sức ép thanh đao lên tiêu kiếm của Kinh Ảnh, ma sát ra một loạt ánh lửa.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Hàn Quang lạnh lùng nhìn Kinh Ảnh.

“...” Kinh Ảnh nhìn hắn ta, trầm mặc không đáp.

“Hắn là tử sĩ của muội!” Ngược lại Hoa Diễm Cốt lại trả lời thay.

“Hả? Tử sĩ?” Ánh mắt của Hàn Quang càng trở nên thâm lạnh đáng sợ, cả người như thể tu la rực cháy từ nội hỏa, cười lạnh nói, “Tử sĩ không phải mùi vị như thế này! Sức mạnh này... ánh mắt này... rõ ràng ngươi là...”

Kinh Ảnh diễm nhiên nhìn hắn ta, tay trái từ từ ấn lên cán kiếm...

“Đủ rồi!” Chính trong lúc này, một sợi roi đỏ từ trên trời giáng xuống, quật vào giữa hai người, cả hai cùng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Hoa Diễm Cốt tay cầm trường tiên, nhíu mày nói, “Không tội không phạt, đại sư huynh, huynh không thể ngay cả lí do cũng không cho muội một cái mà giết chết tử sĩ của muội trước mặt muội!”

Nghe thấy những lời của Hoa Diễm Cốt, trên gương mặt Kinh Ảnh liền thoáng một nụ cười vừa chớp mắt biến mất kia. Một đoạn thân kiếm trắng ngần khẽ xuất tiêu cũng bị hắn rút trở lại.

“Nuôi ong tay áo!” Hàn Quang dùng đao chỉ Kinh Ảnh, cười lạnh lùng nói với nàng, “Hôm nay bản đại gia không giết hắn, sớm muộn sẽ có ngày muội sẽ bị hắn đẩy vào chỗ chết!”

“Nhưng muội còn có huynh!” Hoa Diễm Cốt thốt không chút e dè, một tay lần vào trong tay áo hắn ta, ngón tay mềm mại khẽ móc vào ngón út của hắn ta.

Hàn Quang ngây người.

Gang thép luyện rèn trăm lần cũng không địch nổi ngón tay mềm mại. Từ xưa đến nay, tơ hồng giấu ngón út, luôn khơi lên nơi mềm lòng nhất của lòng người. Dầu hắn ta sát phạt quyết đoán, máu nhuộm sa trường, nhưng cũng không địch nổi ngón út nàng khẽ níu nhẹ.

“... Đúng, muội còn có ta.” Hàn Quang nhìn chằm chằm Hoa Diễm Cốt, hồi lâu sau, mới mỉm cười hết cách, “Nếu như có ngày như vậy, bản đại gia sao có thể nhẫn tâm...”

Thở dài một tiếng, Hàn Quang khẽ thu chặt ngón út nàng lại, cắn hận lướt nhìn Kinh Ảnh, “Đi, vào gặp người khách lần này của muội.”

Thái độ của Hàn Quang cực kì cứng rắn, Hoa Diễm Cốt thân bất do kỷ, chỉ đành quay đầu mỉm cười xin lỗi với Kinh Ảnh.

“Hai người lần đầu gặp mặt, theo lí mà nói đại sư huynh vốn không nên có thành kiến sâu như vậy với ngươi.” Hoa Diễm Cốt hết cách nói, “Nhưng mà ngươi yên tâm, ngươi không phạm sai gì... ta sẽ thử thuyết phục huynh ấy.”

“Không sao.” Kinh Ảnh đứng trước cửa khách điếm, thân ảnh đơn chiếc tựa như cô nhận, từ xa nhìn nàng mỉm cười nhẹ, nói: “Chỉ cần Diễm Cốt tin ta, chỉ cần vậy là đủ.”

Hàn Quang dùng chân đá cửa, cánh cửa lớn của khách điếm ‘rầm’ một tiếng đóng lại, khóa Kinh Ảnh và cả nụ cười của hắn ở bên ngoài.

“Thứ gì...” Sắc mặt Hàn Quang không thiện quay đầu lại, đúng lúc cùng Yên Chi bốn mắt chạm nhau.

Yên Chi sớm đã nhận ra người đang bước đến chính là cầm y vệ chỉ huy sứ đại nhân đại danh鼎鼎 khắp kinh thành, biệt hiệu nhân gian hung khí - Hàn Quang, tuy tướng mạo bất phàm nhưng khi nghĩ đến những lời đồn đáng sợ về hắn ta, Yên Chi sớm đã cảm thấy hai chân mềm nhũn, nàng ta hận thể hét lớn một tiếng sau đó trôn xuống dưới gầm bàn, chui rúc chung với lão bản và lão bản nương của khách điếm...

‘Klang’ một tiếng. Thanh chiến đao trong tay Hàn Quang rơi xuống đất. Hắn ta nhìn Yên Chi, hai mắt trừng to, cơ thịt căng cứng, tóc mai tuôn rơi từng hạt từng hạt mồ hôi...

Bộ dạng ấy, hệt như lúc nhỏ khi hắn trộm thức ăn của mèo, kết quả chạm mặt với con mèo nổi danh hung dữ khắp ba con phố lớn đó...

Ánh mắt Hàn Quang thần thờ rất lâu, khó khăn lắm mới hồi thần lại, lập tức lùi sau một bước, chắn Hoa Diễm Cốt lại sau lưng, dùng tiêu đao chỉ vào Yên Chi, giọng sắc lạnh quát: “Yêu nghiệt phương nào! Dám ở đây làm loạn! Tiểu lang! Cẩn chết nó!”

Yên Chi và Hoa Diễm Cốt trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cùng nhìn sang gầm bàn mà lão bản ẩn thân.

Chỉ thấy bạch lang nhẹ nhàng quệt đuôi xuống đất, ý bảo mệnh lệnh đã nhận được, chỉ tiếc là lực bất tòng tâm a...

Yên Chi phụt cười: “Việc này khiến nô gia nhớ lại cái đêm lần đầu gặp được muội muội... phản ứng của vị tiểu ca này quả thật giống hệt như muội muội a.”

“Hết cách rồi, người một nhà mà.” Hoa Diễm Cốt xòe tay.

Hàn Quang nhìn Hoa Diễm Cốt rồi lại nhìn Yên Chi, đột nhiên như vừa ngộ ra được gì, “Hai người quen biết? Chắc không phải... người chính là...”

“Khục khục, nô gia chính là khách của Hoa gia muội muội.” Yên Chi vội vàng biểu lộ rõ thân phận.

Hàn Quang nhìn chằm chằm nàng ta, đột nhiên mở miệng, “Một tháng năm mươi lượng bạc.”

“Hả?” Vẻ mặt Yên Chi đầy nghi hoặc.

“Một tháng năm mươi lượng bạc, người đến Đông Xưởng đi!” Hàn Quang hưng phấn dụ dỗ, “Tám da tựa như thần binh lợi khí này ngay cả bản đại gia nhìn thấy cũng sợ, hoàn toàn là hung khí giết người trong vô hình a! Đúng rồi người có tí muội gì không? Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, tất cả cùng đầu quân dưới trướng của bản đại gia, lập quân đoàn thân thú báo trung tổ quốc!”

Yên Chi mặt không biểu cảm quay đầu đi, hít một hơi thật sâu, giọng run rẩy nói với Hoa Diễm Cốt: “Không thể đợi nữa... hôm nay động thủ...”

Hàn Quang lại cố khuyên thêm mấy lần nữa, nhưng lòng Yên Chi đã quyết, hạ quyết tâm chỉ muốn đổi da. Do đó, Hàn Quang không biết đã chờ dài biết bao nhiêu lần, siết chặt tay than vãn: “Quả là đáng tiếc! Tuy bản thân tấm da rất đáng sợ, nhưng chung quy vẫn là người sống có hiệu quả cao hơn chút a! Thật sự không định gia nhập Đông Xưởng sao? Không đến ba năm, người nhất định có thể lưu danh sử sách đấy!”

Yên Chi lập tức quay đầu nhìn sang Hoa Diễm Cốt, hơi thở gấp rút: “Bắt đầu đi, bây giờ bắt đầu... nô gia, nô gia ngay cả chút niềm tin sống cuối cùng cũng không còn nữa...”

Sự việc tiến triển khiến Hoa Diễm Cốt dở khóc dở cười, nàng vội an ủi Yên Chi vài câu, sau đó liếc sang Hàn Quang.

“Biết rồi, tính thất của bọn đại gia cho muội mượn, được liệu bên trong cứ dùng tùy ý.” Hàn Quang nhanh chóng đáp ứng, tuy mỗi lần họa bì đều hao phí những dược liệu giá trị ngàn vàng, nhưng hắn ta lại không để tâm đến ngân lượng tầm thường, so với những thứ ấy, hắn có hứng thú với tấm da của Yên Chi hơn, gõ gõ mặt bàn, Hàn Quang nói với Hoa Diễm Cốt, “Nhưng mà bọn đại gia có điều kiện... lần này vẽ da, bọn đại gia cũng muốn xen vào.”

“Cái gì?” Hoa Diễm Cốt ngơ ngác, “Huynh muốn cùng muội hợp tác?”

Điều này không thể không khiến nàng kinh ngạc, bởi họa bì sư trước nay đều một mình đơn độc, dù cho bây giờ Huyết Đô đã được xây dựng, quan hệ giữa các họa bì sư cũng dần mật thiết hơn, nhưng... nhưng việc hai người cùng vẽ một tấm da, chỉ xảy ra trên người một loại người.

Đó là, họa bì sư cùng đính hôn ước.

Hàn Quang cái miệng hoạt động nhanh hơn cái đầu, đợi khi lời đã thốt ra, hắn ta mới sực nhận ra mình đã nói gì. Đối với họa bì sư, lời hắn ta vừa nói đồng nghĩa với cầu thân!

Cùng lúc ấy, một vị nam tử ngụy trang thành tiêu tốt bước qua cửa chính rẽ vào một gian phòng, nam tử cởi bỏ chiếc áo xanh trên người, lộ ra phi yên vân trên vai, bày giấy trắng trên bàn ra, cầm lấy cây viết giát bên hông, dùng lưỡi liềm đầu bút, sau đó đường bút rồng lượn, vừa viết nam tử vừa thầm thở dài: “Hôm nay ta nhất định phải từ chức... gần đây... ta thật sự biết được quá nhiều rồi...”

Hàn Quang không hề biết mình gần đây phạm Thái Tuế, từng lời nói từng hành động của hắn ta đều bị ghi chép lại, bị người khác xem như phong hỏa chiến mà từng bức từng bức dâng lên cho ân sư.

Đêm, Hàn Quang đón đám người của Hoa Diễm Cốt vào phủ.

Kinh Ảnh ký lai chi tắc an chi, dù bất luận ở nơi nào hẳn cũng nuốt nổi com.

Đối diện với cả bàn mỹ thực, Yên Chi lại không có chút khẩu vị, nàng ta chỉ miễn cưỡng ăn chút cải xanh thì đã buông đũa xuống, ngẩn ngơ ngồi trên ghế, đợi đến khi từng đĩa từng đĩa thức ăn dọn xuống trước mắt nàng ta, đến khi bên cạnh không còn một ai, đến khi màn đêm sâu thẳm, ngọc thổ lơ lửng, ngân sương rải đầy mặt đất, rơi vào hai đôi chân trần.

Yên Chi nhìn theo hai đôi chân ấy mà ngẩng dần lên, ánh mắt phút chốc thoáng qua tia kinh diễm.

Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt cùng sánh vai đứng trước mặt nàng ta. Cách ăn mặc của cả hai đều giống hệt nhau, đều là bạch y ở phía tay áo có thêu thụy thảo vân, chân trần dùng phấn vàng họa phi điều văn, ánh trắng soi vào cứ tựa như tiên nhân đền từ nguyệt cung, thần bí và mỹ lệ.

Điểm khác nhau duy nhất, chắc hẳn chỉ có chiếc mặt nạ gỗ trên mặt cả hai. Chiếc mặt nạ trên khuôn mặt Hàn Quang phía bên phải có họa một thanh chiến đao tinh tế. Còn chiếc mặt nạ của Hoa Diễm Cốt, phía bên trái có khắc đóa hồng liên kiều sa.

Thanh lạnh tựa tru tiên, thần bí tựa sở u, tựa thiên nhân càng tựa yêu ma, đây, chính là họa bì sư.

Yên Chi từ từ đứng dậy, đi đến bên cạnh họ, sau đó thành khẩn quỳ xuống. “Cơ thể da tóc đều do phụ mẫu ban cho. Số mệnh cả đời đều do trời ban.” Nàng ta cúi đầu nói, “Nay may nhờ ân tái tại, hơn cả phụ mẫu, hơn cả trời xanh, xin nhận một lạy của nô gia!”

Dứt lời, liền là ba cái khấu đầu.

Hàn Quang không tránh không né nhận lấy, họa bì sư nghịch thiên cải mệnh, lễ này hẳn còn chịu nổi.

Hoa Diễm Cốt cũng là lần đầu tiên gặp được kì nữ như Yên Chi, so với bách tính bình thường, nàng ta giống với một họa bì sư hơn, không phục thiên mệnh, chỉ tin bản thân.

Đợi khi cảm nén hương tên Yên Chi vào lư hương của Hàn Quang, Yên Chi liền không chút do dự bung lấy chén thuốc trên bàn, một hơi uống cạn thuốc mê bên trong, sau đó nằm xuống giường, lãnh đạm nhắm mắt lại.

Hoa Diễm Cốt khâm phục Yên Chi, quyết định đổi tám mỹ nhân bì phong hoa tuyệt đại cho nàng ta. Chỉ tiếc là khi nàng vừa cầm ‘thiên dục đao⁽¹⁾’ lên, Hàn Quang đã xông lên trước.

“... Đại sư huynh!!” Hoa Diễm Cốt hét lên một tiếng, “Huynh đang làm gì vậy!”

“Bỏn đại gia giúp nàng ta cắt mắt lớn hơn chút a.” Hàn Quang hưng phấn nói, “Làm người, đương nhiên phải làm một người có ánh mắt như đao...”

“Huynh đừng tay cho muội!!” Hoa Diễm Cốt gục quy, “Ánh mắt như đao... vậy thì huynh cũng không cần cắt đôi mắt người ta thành hình thanh đao a! huống hồ... huynh chỉ là muốn làm cho tấm da trở nên đáng sợ hơn để tiện bề lưu giữ chứ gì!”

“Sai! Bỏn đại gia dự định ngày mai nhìn ai không thuận mắt thì thừa lúc đêm khuya đôi da giúp hấn ta! Đảm bảo ngày thứ hai khi tỉnh dậy, nhìn vào gương hấn ta sẽ máu phun cao ba trượng! Hahaha!” Tiếng cười của Hàn Quang vang lên...

Đây chính là câu đối thoại cuối cùng Yên Chi nghe được. Thuốc mê bắt đầu có tác dụng, nàng ta ngay cả sức lực bỏ chạy cũng không còn...

Một dòng lệ rơi từ khóe mắt.

Nương thân đã mất a... Yên Chi của người e là sắp đến địa phủ đoàn tụ với người rồi...

Nếu như có cơ hội bò ra khỏi mộ địa, nàng ta nhất định mà dùng ngón tay cào ra tám chữ trên bia mộ của mình - người này chết vì gặp phải người xấu.

Ghi chú:

1. Thiên dục đao: con dao mỏng như cánh ve.